

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/125/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119449946
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6119449946.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovič v právnej veci žalobcu: SOSTEAM SLOVAKIA, s. r. o., Budatínska 43, 851 06 Bratislava, IČO: 45 414 408, zast. Advokátska kancelária MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o., Nám. M. Benku 15, 811 07 Bratislava, IČO: 36 860 522, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zast. JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 747,32 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/26/2020-130 zo dňa 28. mája 2021, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/26/2020-130 zo dňa 28. mája 2021 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný nemá proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Bratislava I samostatným uznesením.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 747,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 747,32 eur od 18.04.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. V návrhu žalobca uviedol, že 05.12.2017 došlo v obci Svätý Martin k znečisteniu vozovky unikajúcimi prevádzkovými kvapalinami z havarovaného vozidla Volkswagen Polo, EČV: Q., ktorého vodičom bol F. U. (ďalej aj „škodca“), pričom tento bol aj vinníkom dopravnej nehody. Motorové vozidlo škodcu bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Správcom predmetnej cestnej komunikácie sú Regionálne cesty Bratislava, a.s.. Škodcovi, ktorý zodpovedá za vznik dopravnej nehody tak v zmysle § 43 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke vznikla povinnosť odstrániť znečistenie predstavujúce prekážku cestnej premávky. Keďže tento druh poškodenia vyžaduje kvalifikovaný zásah subjektu špecializovaného na odstraňovanie poškodenia vozovky, správca komunikácie mal pre tento prípad so žalobcom uzavrieť Zmluvu o odstraňovaní prekážok a o postúpení pohľadávok zo dňa 26.11.2015 (ďalej aj „zmluva o odstraňovaní prekážok“). Na základe predmetnej zmluvy pristúpil žalobca k odstráneniu znečistenia. Poistná udalosť bola žalovanému ako zodpovednému poisťovateľovi riadne nahlásená. Pri svojej činnosti žalobca vynaložil náklady vo výške 747,32 eur, ktoré deklaroval prostredníctvom faktúry č. 17100699 z 12.12.2017 vystavenej na meno škodcu. Dňa 29.12.2017 žalobca prostredníctvom spoločnosti Green recovery s.r.o. svoj nárok uplatnil v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla priamo voči žalovanému ako zodpovednému poisťovateľovi. Žalovaný listom zo dňa 11.01.2018

upovedomil žalobcu o zamietnutí uplatneného nároku bez poskytnutia akéhokoľvek poistného plnenia. Žalobca poukázal na to, že jediným subjektom, ktorý vynaložil náklady na odstránenie protiprávneho stavu, ktorý vytvoril škodca, je on sám. Napriek tomu, že eliminoval škodu a zabránil jej ďalšiemu šíreniu, jeho oprávnené náklady dodnes ostávajú neuhradené. Možno považovať za plne súladné s princípom distributívnej spravodlivosti, aby bol nárok žalobcu hradený z PZP škodcu. Považoval za koherentné s legitímnymi očakávaniami účastníkov súkromnoprávných vzťahov, aby bolo poskytnuté plnenie z PZP aj priamo žalobcovi a bola mu poskytnutá náhrada za účelné, riadne preukázané a uplatnené nároky, ktoré vynaložil pri odstraňovaní škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla poisteného žalovaným. V prípade, že by sa súd nestotožnil s jeho argumentáciou poukázal na zmluvu o odstraňovaní prekážok, ktorej účelom bolo zaistiť uplatniteľnosť oprávnených nárokov žalobcu aj voči poisťovateľom s odmietavým postojom. V tejto súvislosti článok II bod 2 a bod 3 zmluvy o odstraňovaní prekážok vymedzuje budúce pohľadávky, ktoré žalobcovi vzniknú v súvislosti s plnením si povinností podľa zmluvy o odstraňovaní prekážok. Z uvedeného vyplýva, že žalobca disponuje škodovou pohľadávkou voči žalovanému aj v prípade, že za jediného poškodeného považuje žalovaný výlučne správcu komunikácie. Okresný súd Banská Bystrica vydal 30.12.2019 platobný rozkaz sp. zn. 12Up/1804/2019, ktorým návrhu žalobcu v plnom rozsahu vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v ktorom nárok žalobcu označil za nedôvodný. Návrh žalobcu považoval aj za nespĺňajúci kritériá požadované § 132 Civilného sporového poriadku. Namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Zároveň uplatňovaný nárok nevyplýva zo zákona o PZP, a teda nie je daná pasívna vecná legitímácia na strane žalovaného. Navyše záchyt uniknutých prevádzkových kvapalín patrí medzi úlohy Hasičského záchranného zboru, ktorý je hradený z 8 % odvodu. Napokon namietal aj subdodávateľskú faktúru Green recovery č. 1020170112 v sume 120 eur s DPH, pretože táto spoločnosť sa žiadnym spôsobom nepodieľala na odstraňovaní prekážky cestnej premávky, a teda nemôže tvoriť súčasť nákladov, ktoré znáša vodič F. U..

Súd konštatoval, že spornou medzi stranami sporu je aktívna vecná legitímácia žalobcu, pasívna vecná legitímácia žalovaného, platnosť zmluvy, posúdenie nároku podľa zákona o PZP, nárok na úroky z omeškania a oprávnenosť jednotlivých položiek uvedených vo faktúre.

Súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 4 ods. 2 písm. b), § 5 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“), § 3d ods. 2, § 3d ods. 5 písm. c), § 3d ods. 6, § 3f ods. 1, 2, § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), § 2 ods. 2 písm. r), § 43 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), § 1 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník („ďalej len „OBZ“), § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

V predmetnom konaní nebolo sporné, že došlo k znečisteniu vozovky v obci Svätý Martin, ktorej vlastníkom je Bratislavský samosprávny kraj a správcom ním založená právnická osoba Regionálne cesty Bratislava a.s.. Ako to vyplýva z výpisu z obchodného registra, je správca komunikácie založený okrem iného na údržbu ciest v majetku Bratislavského samosprávneho kraja, - zimná a letná údržba a čistenie ciest, pozemných komunikácií a verejných priestranstiev. V súlade so zákonom je tak právnická osoba Regionálne cesty Bratislava a.s. kompetentná (pretože na tento účel bola založená) a poverená udržiavaním pozemných komunikácií vo vlastníctve Bratislavského samosprávneho kraja v stave zodpovedajúcom účelu, a teda aj v prípade znečistenia týchto komunikácií, toto znečistenie odstrániť. Cestný zákon pripúšťa zmluvný prevod povinnosti udržiavať pozemnú komunikáciu na iný subjekt, ale len na ten, ktorý zákon predpokladá - v danom prípade na Národnú diaľničnú spoločnosť, prípadne na vlastníka/správcu cesty II. a III. triedy (podľa toho o akú triedu cesty ide). Ustanovenie § 3d ods. 5 písm. c) cestného zákona neumožňuje rozdelenie jednotlivých oprávnení správcu cesty medzi viaceré subjekty navzájom. Inými slovami, uvedené ustanovenie sa vôbec netýka riešenia postupu, kedy samosprávny kraj (ním založená právnická osoba) ako správca cesty, hodlá určité oprávnenie správcu cesty (avšak nie všetky oprávnenia) preniesť na iný subjekt a sám pritom zostať správcou cesty (takýto postup nie je dovolený ani inými právnymi predpismi). Aplikácia uvedeného ustanovenia dopadá iba na tie prípady, kedy pre vymedzené komunikácie a/ samosprávny kraj nevykoná prípustný prenos (všetkých) právomocí na iný subjekt, a teda samosprávny kraj je správcou cesty, alebo b/ samosprávny kraj rozhodne, že správu cesty vykonávať nebude a že výkon (všetkých) práv a povinností správcu cesty prenesie na ňou zriadenú alebo založenú právnickú osobu. Gramatickým výkladom súd dospel k záveru, že prenos právomocí správcu cesty nie je možný na obchodnú spoločnosť už existujúcu, ale výlučne na obchodnú spoločnosť založenú osobitne iba na tento účel. V opačnom prípade by požiadavka zákonodarcu vyjadrená slovami „osobu ňou založenú“ nemala opodstatnenie. Žalobca preto

nie je spôsobilým subjektom na to, aby vykonával správu cesty (aby na neho boli prenesené niektoré práva a povinnosti správcu cesty), pretože podľa výpisu z obchodného registra na takýto účel ani nebol správcom cesty založený.

Správca komunikácie preto porušil ustanovenia cestného zákona, keď na základe Zmluvy o odstraňovaní prekážok z 26.11.2015 previedol na žalobcu svoju vlastnú kompetenciu, na vykonávanie ktorej bol výslovne založený, a to odstraňovanie prekážok z telesa cesty a/alebo súčasti cesty za účelom zabezpečenia priechodnosti a plynulosti cestnej premávky. Podľa súdu ale správca komunikácie pri odstraňovaní prekážky z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci (správy) a nemôže právomoci správcu komunikácie zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt, a to ani po stránke technickej (čo sa týka zabezpečenia samého výkonu odstránenia znečistenia komunikácie). Odstrániť znečistenie z komunikácie je oprávnený vykonať buď Bratislavský samosprávny kraj, alebo právnická osoba ním na tento účel založená alebo zriadená - t.j. Regionálne cesty Bratislava a.s.. Inými slovami cestný zákon upravuje spoločenské vzťahy v oblasti verejného (správneho) práva a v súvislosti so správou pozemných komunikácií nevznikajú súkromnoprávne, ale verejnoprávne vzťahy. Odstránenie rozliatych prevádzkových kvapalín, ktoré spôsobujú prekážku v zjazdnosti komunikácie, preto nie je súkromnoprávnym aktom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie podnikateľským subjektom, alebo zmluvné poverenie, v zmysle ktorého by bol podnikateľský subjekt oprávnený pôsobiť v oblasti verejnoprávných vzťahov (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/70/2003). Správca komunikácie vykonávajúci verejnú správu pozemných komunikácií je pri tomto výkone orgánom verejnej správy a vzťahuje sa na neho čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a teda pri výkone preneseného výkonu štátnej správy nemôže postupovať nad rámec zákona, tzn. používať analogický inštitút súkromného práva napr. zmluvné zastúpenie, poverenie a splnomocnenie. Konanie orgánu štátu v medziach a v rozsahu ustanovenom zákonom, bez akejkoľvek výnimky a zákonom ustanoveným spôsobom, napĺňa v právnom štáte princíp právnej istoty a tento ústavný príkaz zároveň vylučuje stav, aby orgán štátu mohol konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným, ako zákonom predpísaným a ustanoveným spôsobom. Uvedené platí bez ohľadu na znenie § 141 ods. 6 písm. b) cestného zákona, podľa ktorého sa na odstránenie prekážky cestnej premávky nepoužijú všeobecné predpisy o správnom konaní. Toto ustanovenie nemožno vykladať neprípustne tak, že by odstraňovanie prekážky cestnej premávky bolo vyňaté z verejnoprávnej normy hmotnoprávnej povahy, ale toto ustanovenie je potrebné v súlade s pravidlami výkladu právnych noriem logicky, gramaticky a systematicky vykladať len tak, že na odstránenie prekážky cestnej premávky sa nepoužijú všeobecné predpisy o správnom konaní, ktorým je nepochybne predovšetkým zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a účelom tejto úpravy bolo vylúčiť pôsobnosť tohto procesného predpisu pri odstraňovaní prekážok cestnej premávky v otázkach týkajúcich sa úpravy začatia správneho konania, zisťovania skutkového stavu, vydávania rozhodnutia, opravných prostriedkov a pod., tzn., že sledovaným cieľom bolo zabezpečenie efektívneho odstránenia prekážok cestnej premávky bez toho, aby toto mohlo byť zmarené, resp. predĺžované využitím práv daných účastníkovi správneho konania v iných prípadoch správneho konania, resp. v konaniach upravených normami správneho poriadku.

Pokiaľ teda nebola prekážka (škvrna na komunikácii) odstránená Bratislavským samosprávnym krajom alebo právnickou osobou ním pre tento účel založenou alebo zriadenou, išlo o zákonom neprípustné prenesenie výkonu právomoci pri správe miestnej komunikácie. Nemohol preto žalobcovi ani vzniknúť nárok na náhradu vynaložených nákladov spojených s odstránením prekážky voči žalovanému, čo je samo osebe dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, pretože ustanovenia cestného zákona o zverení práv a povinností verejnej povahy určeným subjektom sú kogentnej povahy, a teda len spoločnosť Regionálne cesty Bratislava a.s. bola oprávnená znečistenie komunikácie odstrániť. Právny poriadok Slovenskej republiky nedovoľuje, aby správca cesty preniesol predmetné oprávnenie verejnoprávneho charakteru na akýkoľvek iný podnikateľský subjekt, a preto ak tak správca cesty na základe Zmluvy o odstraňovaní prekážok z 26.11.2015 urobil, je toto poverenie podľa § 39 OZ neplatné (keďže obchádza vyššie citované ustanovenia cestného zákona a zároveň je s nimi v rozpore) a navrhovateľ na základe neho nemohol získať oprávnenie na výkon verejnej moci na odstraňovanie prekážok na komunikáciách (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/11/2011).

Na základe vyššie uvedeného súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Zároveň dodal, že len v rovine tvrdení ostali vyjadrenia žalobcu na pojednávaní o tom, že správca komunikácie nedisponuje takými oprávneniami na nakladanie s nebezpečným odpadom ako žalobca, a preto si nevie splniť svoje kompetencie, v dôsledku čoho delegoval povinnosť na žalobcu. Predložená zmluva o odstraňovaní

prekážok takto vôbec nie je koncipovaná a žalobca ničím svoje tvrdenia nepodložil. V predmetnom spore žalobca ani len netvrdil, že z poškodeného motorového vozidla unikli práve nebezpečné látky. Okrem toho poisťovne v súlade s § 68 ods. 1 zákona č. 39/2015 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov odvádzajú 8 % z prijatého poistného z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla z činnosti vykonávanej na území Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok do konca februára príslušného roka na osobitný účet Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktoré následne tieto prostriedky rozdeľuje aj medzi hasičský zbor, ktorý sa podieľa aj na odstraňovaní týchto škvrn z pozemných komunikácií. Napokon uvedené potvrdzuje aj samotná Zmluva o odstraňovaní prekážok z 26.11.2015, ktorá v článku VII motorový olej, mazací olej, ropné emulzie označuje ako ekologický odpad, ktorý žalobca odstráni ak príslušné zložky hasičského a záchranného zboru ekologický odpad neodstránia, pričom v spore nebolo preukázané, že by tento zbor bol vôbec volaný.

Nad rámec uvedeného súd dodal, že podľa jeho názoru vzniknutá škoda nie je krytá povinným zmluvným poistením, pretože škoda vznikla vodičovi motorového vozidla, keďže prekážku na ceste odstraňuje správca cesty na náklady vodiča, ktorý prekážku spôsobil a bezodkladne ju neodstránil. Poistné plnenie poskytované podľa zákona o PZP nie je neobmedzené a nehradí sa z neho všetky ujmy, ktoré poškodenému v dôsledku škodovej udalosti vznikli, ale len nároky taxatívne uvedené v § 4 zákona o PZP, ak nie sú vylúčené § 5 zákona o PZP. Ak teda zákon o PZP určitý druh nároku výslovne neupravuje, je jeho náhrada z povinného zmluvného poistenia vylúčená. Vychádzajúc zo znenia § 4 ods. 2 zákona o PZP odstránenie vytečených prevádzkových kvapalín z poškodeného motorového vozidla celkom zjavne nie je škoda na zdraví a ani náklad pri usmrtení, nie je ušlým ziskom a ani účelne vynaloženým nákladom spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa zákona o PZP. Zákon o PZP nepočíta s úhradou nákladov na odstránenie prekážky z komunikácie v podobe vytečených prevádzkových kvapalín, pretože uvedené tieto náklady má znášať výlučne osoba, ktorá prekážku spôsobila. Rovnako potom priamy nárok na poistné plnenie nemá tretia osoba, ktorá by také náklady vynaložila za poisteného. Správca komunikácie resp. žalobca, ktorý uhradil náklady na odstránenie vytečených prevádzkových kvapalín z havarovaného vozidla, má nárok na ich náhradu proti prevádzkovateľovi vozidla a nemá priamy nárok na poistné plnenie proti poisťovateľovi motorového vozidla, ktorého prevádzkou tento náklad vznikol. Napokon, aby bolo možné uvažovať nad aplikáciou § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP muselo by byť preukázané, že vytečením prevádzkových kvapalín z poškodeného motorového vozidla došlo k preukázateľnej škode na pozemnej komunikácii, v opačnom prípade ide len o náklad vodiča, ktorému zákon ukladá povinnosť prekážku odstrániť, a ktorý nie je krytý zákonom o PZP. Zneutralizovanie vytečených prevádzkových kvapalín bez ďalšieho relevantného dôkazu žiadnym spôsobom nepreukazuje, že došlo k poškodeniu pozemnej komunikácie a okrem toho, žalobca len zneutralizoval škvrnu na pozemnej komunikácii, samotnú pozemnú komunikáciu žiadnym spôsobom neopravoval, a preto v tejto rovine nemožno o vzniku škody priamo na pozemnej komunikácii uvažovať. Uvedené potvrdil aj žalobca, ktorý vo vyjadrení k odporu žalovaného uviedol, že zabezpečil, aby sa škoda nešírila ďalej a nespôsobila poškodenie vozovky. Podľa súdu tak poskytol škodcovi službu, ktorú má uhradiť škodca a nie jeho poisťovateľ, pretože táto škoda nie je krytá zákonom o PZP. Žaloba je preto nedôvodná aj v tomto smere. Ďalšími námietkami sa súd nezaoberal, pretože ich posúdenie bolo nadbytočné, keďže žalobu primárne zamietol z dôvodu, že žalobca nemal kompetenciu vytečené prevádzkové kvapaliny odstrániť a ako podporný argument súd uviedol, že tento nárok žalobcu ani nie je krytý zákonom o PZP. Žalovaný bol v celom rozsahu úspešný, keďže súd žalobu žalobcu zamietol, súd preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Žalobca uviedol, že správca nedelegoval na neho žiadnu správcovskú činnosť. Toto žalobca vo svojich podaniach a ani vyjadreniach nikdy neuvádzal, a preto je takýto výklad súdu ustanovenia § 3d ods. 5 písm. c) cestného zákona nesprávny a nelogický. Správca cestnej miestnej komunikácie na to, aby si splnil všetky povinnosti vyplývajúce mu z platných právnych predpisov, by musel pod svoju činnosť ako správcu nakumulovať veľké množstvo dielčích úkonov, ktoré by vykonával a zároveň by musel disponovať aj oprávneniami rôzneho druhu, ako je napríklad nakladanie s nebezpečným odpadom. Pod správu správcu cestnej miestnej komunikácie v tomto prípade spadá celý Bratislavský samosprávny kraj, a teda cesty II. a III. triedy. Bežnú údržbu zabezpečuje správca vo vlastnej réžii, avšak pokiaľ ide napríklad o opravu vozovky, tak je pochopiteľné, že správca nie je tým subjektom, ktorý vykonáva

svojpomocne takúto činnosť. Opravu vykonáva spoločnosť špecializujúca sa na takúto činnosť. Za takýmto istým účelom mal správca uzavretú zmluvu so žalobcom, aby nedošlo k tomu, že si správca nesplní nejakú svoju povinnosť uloženú mu zákonom (napr. podľa § 43 ods. 1 Zákona o cestnej premávke). Preto mal žalobca za to, že takýmto výkladom cestného zákona súdom prvej inštancie došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Súd prvej inštancie sa ani nezaoberal tým, kto mal povinnosť volať Hasičský a záchranný zbor, ale v odôvodnení rozsudku len stroho konštatoval, že podľa Zmluvy o odstraňovaní prekážok zo dňa 26.11.2015, nebolo preukázané, že by tento zbor bol vôbec volaný. Ani správcovi a ani žalobcovi takáto povinnosť nevznikla a teraz je na úvahe súdu preskúmať, kto si túto svoju povinnosť nesplnil.

Žalobca dal do pozornosti, že na objasnenie škody sa dopytoval odborníka v tejto oblasti L.. D.. A. U., X... V momente preniknutia pohonnej látky na povrch vozovky možno hovoriť o vzniku škody. To, že sa žalobca k odporu vyjadril, že zabezpečil, aby sa škoda nešírila ďalej a nespôsobila poškodenie vozovky, neznamena, že škoda nevznikla. Súd nesprávne posúdil tvrdenie žalobcu a bez toho, aby racionálne zdôvodnil v odôvodnení, či došlo ku škode alebo nie, stroho sa odvolal na znenie ustanovení zákona o PZP. Žalobca ani nikdy neuvádzal, že ide len o „zneutralizovanie“ vytečených prevádzkových kvapalín. Zdôraznil, že účelom správcu a žalobcu pri uzavretej zmluve o odstraňovaní prekážok je predísť tomu, aby bolo nutné danú vozovku opraviť s tým, že sa bude meniť povrch vozovky. Nejde len o čistiace práce, ale aj o zabránenie ďalšiemu šíreniu škody, ako aj prenikaniu do hlbších vrstiev telesa vozovky. V danom prípade ide o znečistenie vozovky prevádzkovými kvapalinami, čo jednoznačne spadá pod ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP.

Dal do pozornosti, že Rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 vo veci Haasová c/a Petřík, sp. zn. C - 22/12 bola nemajetková ujma nepriamo poškodeného priznaná. Tento status quo je ešte umocnený rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2017, sp. zn. 6 MCdo 1/2016, R 61/2018. Žalobca, ako nepriamy poškodený, sa v súlade s predloženými súdnymi rozhodnutiami domáha úhrady majetkovej škody, keďže neexistuje žiadny relevantný argument, prečo by sa v zmysle motorových smerníc mala uhrádzať len ujma nemajetkovo sekundárne poškodených. K tomu poukázal i na ďalšie rozhodnutia slovenských a českých súdov. Zdôraznil, že keďže správca komunikácie má povinnosť odstrániť poškodenie vozovky, o zásahu do jeho majetkovej sféry možno hovoriť už v čase vzniku poškodenia. Už v tomto momente mu vzniká nárok na náhradu nákladov za odstránenie následkov škodovej udalosti, a to bez ohľadu na to, či svoju povinnosť splní sám alebo prostredníctvom tretieho subjektu. Škoda vznikla bez ohľadu na to, či správca komunikácie vynaložil finančné prostriedky na odstránenie následkov škodovej udalosti. Čo sa týka objektívnej vyjadriteľnosti poškodenia, táto je nepochybne vyjadrená fakturáciou nákladov žalobcom, pričom opodstatnenosť týchto nákladov, vyplýva z množstva použitých materiálov na odstránenie škody a aj práce vykonávané zamestnancami žalobcu. V kontexte uvedených skutočností žalobca konštatoval, že správcovi komunikácie vznikla škoda, ktorá predstavovala zásah do jeho majetkovej sféry a disponoval tak pohľadávkou spôsobilou na postúpenie. Uviedol, že v právnom štáte akým je Slovenská republika je nemysliteľné a neakceptovateľné, aby v obdobnej veci žalobcu na Okresnom súde Bratislava I (sp. zn. 27Cb/200/2018) a Krajskom súde v Bratislave (3Cob/69/2020) súdy konštatovali, že poisťovňa bola pasívne vecne legitimovaná a nárok žalobcu spadal pod ustanovenia zákona o PZP. S poukazom na uvedené žalobca uviedol, že nemá právu istotu, pretože súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil žalobcov návrh. Žalobca a správca nemali nikdy úmysel a nebolo to ani cieľom uzavretých zmlúv medzi nimi, aby došlo k posudzovaniu prác, ktoré vykonal žalobca pre správcu, že išlo o prenesenie výkonu správy zo správcu na žalobcu a teda, že podľa súdu malo ísť o zákonom neprípustné prenesenie výkonu právomoci pri správe miestnej komunikácie. Práve naopak, uzavretá zmluva medzi správcom a žalobcom bola z dôvodu, že žalobca je vybavený technikou na odstránenie prekážok po dopravnej nehode alebo škodovej udalosti, disponuje príslušnými oprávneniami, aby mohol nakladať s nebezpečným odpadom, čím bez pochyb vytečené prevádzkové kvapaliny a motorový olej sú, je schopný zasiahnuť bezprostredne rýchlo a dostaviť sa na zásah, aby spôsobená prekážka na ceste bola odstránená v čo možno najkratšom čase. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského

súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok sp. zn. 28Cb/26/2020 zo dňa 28. mája 2021 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 28Cb/26/2020 zo dňa 28. mája 2021, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

8. Predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 747,32 eur s príslušenstvom, keď žalobca pri odstraňovaní znečistenia vozovky unikajúcimi prevádzkovými kvapalinami z havarovaného vozidla škodcu, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného, vynaložil náklady v uvedenej výške. Svoj nárok si žalobca v konaní uplatnil ako priamy nárok aj ako nárok vyplývajúci zo zmluvy o postúpení pohľadávok. Vlastníkom predmetnej cestnej komunikácie je Bratislavský samosprávny kraj a správcom ním založená právnická osoba Regionálne cesty Bratislava a.s.. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %. Žalobu primárne zamietol z dôvodu, že žalobca nemal kompetenciu vytečené prevádzkové kvapaliny odstrániť a ako podporný argument súd uviedol, že tento nárok žalobcu ani nie je krytý zákonom o PZP. Žalobca s uvedeným nesúhlasil a voči rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie, poukajúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

9. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nie je spôsobilým subjektom na to, aby vykonával správu cesty, resp. aby na neho boli prenesené niektoré práva a povinnosti správcu cesty. Žalobcom tvrdené odstránenie znečistenia vozovky, nie je možné považovať za odstránenie prekážok cestnej premávky vykonané na toto konanie vecne legitimovaným subjektom. V súlade s ust. § 3d ods. 2 a 3d ods. 5 písm. c) zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) je právnická osoba Regionálne cesty Bratislava a.s. kompetentná (pretože na tento účel bola založená) a poverená udržiavaním pozemných komunikácií vo vlastníctve Bratislavského samosprávneho kraja v stave zodpovedajúcom účelu, a teda aj v prípade znečistenia týchto komunikácií toto znečistenie odstrániť. Správca komunikácie postupoval v rozpore s cestným zákonom v spojení so zákonom o cestnej premávke, keď na základe Zmluvy o odstraňovaní prekážok z 26.11.2015 previedol na žalobcu, resp. poveril žalobcu svojou vlastnou kompetenciou, na vykonávanie ktorej bol výslovne založený, a to odstraňovanie prekážok z telesa cesty a/alebo súčasti cesty za účelom zabezpečenia priechodnosti a plynulosti cestnej premávky. Správca komunikácie pri odstraňovaní prekážky z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci (správy), ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jeho výkon a nemôže ju zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt, a to ani po stránke technickej. Odstrániť znečistenie z komunikácie je oprávnený vykonať buď Bratislavský samosprávny kraj, alebo právnická osoba ním na tento účel založená alebo zriadená, t.j. Regionálne cesty Bratislava a.s.. Pokiaľ teda nebola prekážka (škvrna na komunikácii) odstránená Bratislavským samosprávnym krajom, alebo právnickou osobou ním pre tento účel založenou alebo zriadenou, išlo o zákonom neprípustné prenesenie výkonu právomoci pri správe miestnej komunikácie. Súd prvej inštancie potom správne uviedol, že žalobcovi preto nemohol ani vzniknúť nárok na náhradu vynaložených nákladov spojených s odstránením prekážky voči žalovanému. Právny poriadok Slovenskej republiky nedovoľuje, aby správca cesty preniesol predmetné oprávnenie verejnoprávneho charakteru na akýkoľvek iný podnikateľský subjekt, a preto ak tak správca cesty na základe Zmluvy o odstraňovaní prekážok z 26.11.2015 urobil, je takýto úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný pre rozpor so zákonom a žalobca na základe neho nemohol získať oprávnenie na výkon verejnej moci na odstraňovanie prekážok na komunikáciách. Odstraňovanie prekážok cestnej premávky žalobcom tak bolo vykonané v rozpore so zákonom, a preto žalobcovi nemohla vzniknúť na základe neplatného poverenia pohľadávka na zaplatenie náhrady nákladov za odstránenie znečistenia

vozovky. Odvolací súd opätovne podporne a analogicky poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 70/2003, ktorý uviedol, že správca miestnej komunikácie podľa ust. § 3d ods. 5 písm. c) zákona č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, pri odstraňovaní vozidla z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci (správy) a nemôže právomoci správcu komunikácie previesť na iný podnikateľský subjekt, a to ani po stránke technickej (čo sa týka zabezpečenia samého výkonu odstránenia vozidla). Odstrániť vozidlo z miestnej komunikácie je oprávnená vykonať buď len obec sama (správca komunikácie), alebo právnická osoba ňou na tento účel založená alebo zriadená. Ani technický výkon odstraňovania vozidiel teda nemožno preniesť na iný subjekt, ktorý nie je správcom komunikácie. Keďže uvedené je už samo osebe dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, odvolací súd nepovažoval za hospodárne a účelné zaoberať sa otázkou, či nárok žalobcu je krytý povinným zmluvným poistením.

10. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/69/2020 a zásadu právnej istoty odvolací súd uvádza, že v uvedenom rozhodnutí odvolací súd neposudzoval aktívnu legitimitáciu žalobcu v súlade s § 3d ods. 5, písm. c) zákona č. 135/1961 Zb. a § 43 ods. 1 zákona č. 8/2009 Zb. o cestnej premávke, ktorú skutočnosť konštatoval i Krajský súd v Bratislave v rozsudku č.k. 3Cob/250/2021-292 zo dňa 25.05.2022, vydanom v konaní medzi rovnakými sporovými stranami ako v prejednávanej veci. Neobstojí ani poukaz žalobcu na ďalšie súdne rozhodnutia, pretože tieto nie sú pre posúdenie danej veci relevantné.

11. Čo sa týka námietky žalobcu, že súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, kto mal povinnosť volať Hasičský a záchranný zbor, len konštatoval, že podľa Zmluvy o odstraňovaní prekážok zo dňa 21.06.2015 nebolo preukázané, že by tento zbor bol vôbec volaný, túto odvolací súd považuje za nedôvodnú. Ako je zrejmé z bodu 27. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, uvedené nebolo dôvodom, pre ktorý súd žalobu zamietol, ale išlo len o podporný argument súdu. Taktiež ďalšie námietky žalobcu odvolací súd považoval za irelevantné, keďže nemajú vplyv na správnosť rozhodnutia v danej veci z vyššie uvedených dôvodov.

12. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

13. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

14. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 28Cb/26/2020 zo dňa 28. mája 2021 v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

15. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný nemá proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).